

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: I. P., narozen X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Janem Bakešem
sídlem U Olší 280, Velký Borek

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2023, č. j. MV-218659-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 11. 2022, č. j. OAM-51159-73/ZM-2019. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta

- žádost žalobce a podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 1. 8. 2021, nebyla žalobci vydána zaměstnanecká karta, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
2. Ze správního spisu plyne, že žádost o zaměstnaneckou kartu na pozici řidiče nákladních automobilů u zaměstnavatele X podal žalobce dne 28. 8. 2019. Žalobce následně podanou žádost změnil ohledně pracovní pozice, když nově uváděl pozici dělníka v oblasti výstavby budov. Proto bylo opakovaně, v důsledku rušení prvostupňových rozhodnutí žalovaným, rozhodováno o povolení změny obsahu žádosti. Změna byla povolena usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 21. 9. 2021. Ve věci samé bylo poprvé rozhodnuto dne 3. 1. 2022, kdy správní orgán I. stupně podanou žádost zamítl podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti, neboť byl odsouzen pro úmyslný trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Žalovaný však rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení zrušil.
 3. V navazujícím řízení sdělila společnost X správnímu orgánu I. stupně, že žalobce k ní dosud nenastoupil a ani nenastoupí. Na tomto základě vystavěl správní orgán I. stupně shora označené prvostupňové rozhodnutí, v jehož odůvodnění vysvětlil, že zaměstnaneckou kartu nelze vydat, jelikož potenciální zaměstnavatel, na jehož pracovní pozici je zaměstnanecká karta žádána, již nehodlá žalobce zaměstnat. Je tedy dána jiná závažná překážka pobytu cizince na území, neboť žalobce by nemohl plnit účel svého pobytu. Žalobce sdělil, že má v ČR syna a manželku, která zde pobývá na polské vízum. Rovněž má v Brně bratra, který mu přispívá 10 000 Kč měsíčně, neboť žalobce ani jeho manželka nepracují. Dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce hodnotil správní orgán I. stupně jako přiměřený.
 4. K odvolání žalobce, v jehož rámci žalobce požádal o změnu obsahu žádosti směrem k jiné pracovní pozici u jiného zaměstnavatele, přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Ten se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí po rekapitulaci průběhu řízení ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně. Zdůraznil, že je třeba, aby cizinec fakticky plnil účel jemu uděleného pobytového oprávnění. Pokud by bylo podané žádosti vyhověno, žalobce by nemohl plnit účel uděleného pobytového oprávnění, když zaměstnavatel, ve vztahu k němuž bylo o zaměstnaneckou kartu žádáno, již nemá zájem žalobce zaměstnat. Existuje proto jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. S ohledem na vojenský konflikt na Ukrajině má žalobce možnost požádat o dlouhodobé vízum dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a zachovat si tak pobytové oprávnění na území ČR. Tím je dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce marginalizován. Manželka žalobce v ČR pobytové oprávnění nemá. Rozhodnutí tedy nepředstavuje nepřiměřený zásah do života žalobce. Otázce přiměřenosti se rovněž dostatečně věnoval správní orgán I. stupně. Požádat o povolení změny žádosti lze dle § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pouze do vydání rozhodnutí.
 5. Žalobce v podané žalobě uvedl, že ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno, že o žádosti bylo rozhodnuto podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců účinného do 1. 8. 2021. Žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu rozhodl o žádosti žalobce podle zákona, jehož účinnost skončila cca 5 měsíců předtím, než bylo o žádosti rozhodnuto. Nelze tedy zjistit důvody, pro které se správní orgán přidržel právní úpravy, jež již neplatila v době rozhodnutí ve věci samé. Povinnost rozhodovat podle platného práva v době rozhodnutí vyplývá např. z § 75 odst. 1 s. ř. s. Rozhodující je skutkový a právní stav

v době vydání rozhodnutí, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126. Správní orgány také nevysvětlily, z jakého důvodu akcentovaly důvody pro nevydání zaměstnanecké karty dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 1. 8. 2021. O těchto důvodech obšírně pojednávají, nicméně z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že žádost žalobce byla zamítnuta z odlišného důvodu, a to podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobci nebylo sděleno, co měl správní orgán na mysli uvedením tohoto právního důvodu.

6. Dle žalobce žalovaný nedostatečně odůvodnil otázku přiměřenosti neudělení zaměstnanecké karty, resp. dopadů rozhodnutí do rodinného života žalobce a jemu blízkých osob. Žalobce má v ČR syna X, nar. X, a bratra, kteří jsou rozhodnutím žalovaného zasaženi ve svém právu na rodinný a soukromý život. Žalovaný měl své rozhodnutí náležitě odůvodnit a vysvětlit, z jakého důvodu jej nerušila skutečnost, že žalobce pozbyl svou bezúhonnost v důsledku trestního odsouzení, již v době projednávání žádosti. Plynutí času mezi trestním odsouzením žalobce a vydáním napadeného rozhodnutí je významné. Od trestního odsouzení uplynulo více jak 12 měsíců, ačkoliv žalovaný měl vydat rozhodnutí do 30 dnů. Žalovaný mohl postupovat podstatně ofenzivněji a nevzbuzovat v žalobci legitimní očekávání, že mu bude zaměstnanecká karta vydána.
7. Žalobce dále uvedl, že ačkoliv žalovaný zjistil, že žalobce žije v ČR se svým nezletilým synem, již se nezabýval tím, že se na území ČR nacházejí další osoby, jež jsou k žalobci v poměru osob blízkých a žijí zde na základě trvalého pobytu. Žalobce se svými rodinnými příslušníky udržuje těsné rodinné vazby, je zde plně integrován. Naopak v zemi původu zázemí ani společenské vazby nemá. Žalovaný tuto okolnost nezjišťoval, ačkoliv tak z úřední povinnosti měl činit. Žalovaný tak nemohl zhodnotit povahu a pevnost rodinných vztahů žalobce. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU. Bylo také zasaženo právo žalobce na spravedlivý proces. Žalovaný se pouze formálně zabýval přiměřeností dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce odkázal na § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s tím, že řízení o vydání zaměstnanecké karty jistě bude řízením, kde zákon normuje, že je třeba zkoumat přiměřenost, neboť nevydání zaměstnanecké karty má ty samé důsledky, jako rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu. Žalovaný žalobce nevedl k tomu, aby sám vylíčil všechny rozhodné skutečnosti, ani jej nepoučil, aby se k dopadu do soukromého a rodinného života vyjádřil. S ohledem na délku řízení a dobu, jaká uplynula od trestního odsouzení do vydání napadeného rozhodnutí, nelze považovat zásah za přiměřený. Porušování práv žalobce je mj. v rozporu s čl. 5 směrnice 2008/115/ES.
8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že při rozhodování správní orgán postupuje podle úpravy platné v době podání žádosti. Správní orgán I. stupně dostal povinnosti zjistit skutkový stav. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020-49, dle něž je to primárně žadatel, kdo má povinnost uvést informace ze svého soukromého a rodinného života. Žalobci není zakazován pobyt na území ČR. Jakožto ukrajinský státní příslušník je oprávněn v ČR pobývat na základě bezvízového styku, navíc v důsledku konfliktu na Ukrajině může požádat o dlouhodobé vízum dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tedy považoval žalobu za nedůvodnou a navrhoval, aby ji soud zamítnul.
9. V krátké replice žalobce setrval na dosavadní argumentaci. Uvedl, že při výslechu nebyl poučen, že má rozvést okolnosti svého soukromého a rodinného života. Je to správní orgán,

kdo má zjistit všechny rozhodné informace a vytěžit dostupné databáze. Správním orgánům muselo být známo, že v ČR žijí žalobcovi rodinní příslušníci. Přesto tyto skutečnosti nebyly zohledněny.

10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
12. Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
13. Předně žalobce uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti, jež není důvodná. Soud musí konstatovat, že podaná žaloba se do značné míry mýjí se skutečným obsahem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Není pravdou, že z výrokové části správních rozhodnutí plyne, že bylo rozhodnuto podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Irelevantní je proto navazující žalobní argumentace týkající se žalobcova trestního odsouzení, resp. doby, která od něj uplynula. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který byl žalovaným potvrzen, výslovně plyne, že žalobcova žádost o zaměstnaneckou kartu byla zamítnuta podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V souladu s tím pak vyznívají odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jež jsou vystavěna na tom, že v žalobcově případě je dána jiná závažná překážka pobytu na území. Žalobcem udávaný důvod trestní nezachovalosti použil správní orgán I. stupně ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 3. 1. 2022, které však žalovaný zrušil a které není předmětem nynějšího soudního přezkumu.
14. Přezkoumávané rozhodnutí žalovaného ve spojení s jím potvrzeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně je tedy vnitřně konzistentní. Pokud jde o využití správního znění zákona o pobytu cizinců, již správní orgán I. stupně ve druhém odstavci svého rozhodnutí vysvětlil, že s ohledem na přechodné ustanovení čl. II odst. 1 novely zákona o pobytu cizinců č. 274/2021 Sb. je třeba v řízení aplikovat zákon o pobytu cizinců ve znění účinném do 1. 8. 2021. Svůj postup tedy vysvětlil, a to správně. Navíc nelze přehlédnout, že pokud jde o pro věc relevantní ustanovení obsahující v této věci využitý důvod pro neudělení zaměstnanecké karty, setrvala právní úprava beze změny dodnes. Ani žaloba přitom neuvádí, v čem by snad novější úprava, již se dovolává, měla být pro žalobce příznivější.
15. K otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců v případě neudělení zaměstnanecké karty z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. j) nezakotvuje povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Podle stávající judikatury správních soudů však ani v takovém případě nejsou správní orgány zbaveny povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je tedy třeba posuzovat i v dalších případech ke konkrétní námitce (např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39; či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs

352/2019-33). Znamená to, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. další rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36; či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37; ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32; nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS).

16. V daném případě se správní orgány přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývaly. Ohledně tvrzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života nebylo třeba žalobce blíže poučovat, zvláště ne v situaci, kdy byl již ve správním řízení zastoupen advokátem, tedy právním profesionálem. Žaloba konkrétně zmiňuje, že žalobce má v ČR syna a bratra, což správní orgány vzaly při posuzování přiměřenosti v potaz. Pokud žaloba zmiňuje další osoby, činí tak zcela obecně bez jejich označení. Správní orgány nepopřely, že žalobce má v ČR rodinné příslušníky, těžiště jejich úvah o přiměřenosti rozhodnutí o neudělení zaměstnanecké karty spočívá v tom, že takovým rozhodnutím se žalobci nezakazuje pobyt na území ČR. Žalobce nesplnil podmínky pro udělení jím žádaného pobytového oprávnění, nicméně je oprávněn zde pobývat na základě bezvízového styku nebo si požádat o jiné pobytové oprávnění. Správně bylo zmíněno, že ČR ukrajinským občanům bez nároku na dočasnou ochranu uděluje v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině víza za účelem strpení. Žalobce tedy nemusí nutně opustit území ČR, a nemusí tedy ani přerušovat styky s blízkými osobami, jež zde pobývají. Dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce tedy nejsou natolik mimořádně intenzivní, aby bylo možno hovořit o nepřiměřenosti rozhodnutí a porušení mezinárodních závazků ČR.
17. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru o nedůvodnosti podané žaloby. Proto byla žaloba zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když žalobce i žalovaný po výzvě soudu s takovým postupem souhlasili.
18. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 21. února 2024

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu